

Då. Ett skarpt gnissel hördes från fönstret. Vi flög upp från stolarna allihop!

-Vad var det? ropade Mogge i falsett.

SKRAAAP!

-Jag tror vi har besök igen, viskade Leo olycksbådande.

Jag kippade efter andan och sökte Mogges och Mantes blickar. Men de stirrade skrämt mot fönstret båda två.

Mogge sa det som jag inte ville säga, inte ville tänka på.

-Det lät ju som klor, viskade han.

Klor som rispar mot glas, tänkte jag. En svettdroppe rann ner mellan skulderbladen och blodet susade i öronen. Klor på krokiga gamla händer... händer som borde ha varit döda för länge sedan! Nej, det fick inte vara så.

För övrigt var det alldeles tyst.

-Vet ni, om vi försöker att inte bry oss så tröttnar han nog, sa Bella. Eller hon.

-Mamma mia, pep Mogge. Jag vill hem.

Hans ansikte och hår lyste vita i halvmörkret.

-Nu känns det ju som en gammal bekant som kommer och hälsar på, log Leo. Det är nog bara någon som inte mår så bra, tror ni inte det? Någon som tycker det är kul att skrämmas.

Hur kunde de ta det så lugnt? Men Leo och Bella visste inte vad vi visste. De hade inte mött... honom. Honom som vi hade träffat i somras. Jag kunde inte låta bli att tänka på det där i somras, när det brann i skogen. Ibland fick jag för mig att det inte hade hänt i verkligheten. För sådant borde ju inte kunna hända! Och ändå visste vi innerst inne, Mante, Mogge och jag, att det hade gjorts det. Men vi pratade aldrig om det.

-Men vet ni, sa Bella plötsligt. Varför går vi inte bort till den där Källforsgården och tittar? Det är väl där de flesta statyerna står?

-N... n... nu? stammade Mogge.

-Ja, varför inte? höll Leo med. Den där token utanför fönstret är säkert borta nu. Och den är säkert inte farlig, man blir bara lite, hur säger man, överraskad...

-Gå ut nu? Till Källforsgården? frågade Mante som om hon ville vara säker på att hon hade hört rätt.

-I mörkret? hickade jag.

Statyerna gömde sig bland skuggorna i Källforsgården. Vinden drog sakta mellan träden runt omkring. Det susade dovt. Döda löv rasslade omkring nere vid statyernas socklar. Jag rös. Hur sjutton hade vi hamnat här då? På senaste tiden kändes det som om jag inte bestämde någonting. Alla andra styrde och ställde och jag bara hängde med. Ofta visste jag inte ens hur det hade gått till. Höll jag på att tappa kontrollen? Höll jag på att bli galen?

Vi plöjde fram mellan löven. Leo hade en ficklampan och den ynkliga ljuskäglan for över de stora cementfigurerna som stod här och där i trädgården. Färgen flagnade på de förstenade kropparna, och deras stela blickar tycktes följa oss. "Ovälkomna besökare". Så tänkte de säkert om oss. Jag kröp ihop och såg mig skyggt omkring.

-Här är paret med blåa handduken, förklarade Mante.

-Och där ser ni en röd kärr... tant med en kruka på huvudet, sa Mogge.

Mante och Mogge visade och pekade. Jag höll mig nära Mante, lite bakom Leo. Det kändes tryggast så.

-Det var ena väldigt stora fötter, sa Bella och skrattade.

Ficklampan lyste på ett par betongfötter som säkert var ett par meter långa. Ljuset följde benen uppåt och glimmade i en stor cementkropp, täckt av blått glaskross. Högt, högt uppe satt huvudet som spanande ut mot sidan, mot havet.

-Ojdå, sa Leo. Vilken lång rackare. Nästan som jag, skämtade han.

-Här får vi att göra, utbrast Bella. Tänk att snygga till en sån jättestaty!

-Blå Gossen heter den här statyn, sa jag världsvant. Vi brukar säga att han har lika stora fötter som Mante. Ni skulle se hennes...

-Jättekul, sa Mante irriterat.

Men... vad var det? Något rörde sig där borta. Jag var helt säker på att jag hade sett någon bakom ena foten på Blå Gossen. Leo hade riktat ficklampan åt ett annat håll nu, och alla hade vänt sig bort.

Jo, det var någon där! Jag blinkade till. När jag tittade igen var gestalten borta. Men bilden hade fastnat på näthinnan. En liten figur med ljusa flätor. En flicka.